

РЕШЕНИЕ

№ 9489

гр. София, 10.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **12392** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и е образувано по жалба на Я. Й., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, гражданин на Република Турция, с документ за самоличност: паспорт S25425117, издаден на 21.07.2023 г. от Турция, валиден до 21.07.2033 г., с турски идентификационен номер 19240241272, подадена чрез адв. Е. Т. И., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, против Отказ от 24.10.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“ по заявление ANK25006079V, подадено на 23.09.2025 г., издаден от Втори секретар, Консулско длъжностно лице (КДЛ) в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция. В жалбата са изложени съображения, че оспореният отказ е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила, както и необоснован. Сочи се, че административният орган не е направил цялостен анализ на всички представени документи и доказателства, които по несъмнен начин показват, че жалбоподателят е обезпечен пенсионер, има осигурени достатъчно средства за престоя си в Република България и получава пенсия за старост над минималната пенсия и минималната заплата в Република България. Сочи се, че с оспорения отказ се засягат основни права на оспорващия по чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека и конкретно правото му на личен и семеен живот, както и правото му на свободно придвижване, тъй като желанието и намерението му е трайно да се установи и да живее в Република България със семейството си. В жалбата подорбно е описана фактичката обстановка по случая, на 23.09.2025 г. от Я.

Й. е подадено заявление за издаване на виза тип „Д“ за дългосрочно пребиваване в Република България с цел получаване на право на пребиваване по реда на чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, като към заявлението са приложени всички изискуеми по закон документи, в този смисъл представените документи и конкретните действия на оспорващия за осигуряване на жилище доказват надлежно и убедително целта на заявеното пребиваване, а именно, че Я. Й. е пенсионер, който иска да се установи трайно в Република България и да прекара старините си в държавата. Оспорва се изводът на административния орган, че Я. Й. не е представил достатъчно средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България, без да се прибегва до системата за социално подпомагане в страната, тъй като същият е в противоречие с фактическите обстоятелства, установени с представените в хода на административното производство документи. Сочи се, че оспорващият разполага със стабилни финансови ресурси, удостоверени с представени банкови извлечения, които по безспорен начин доказват, че може да се издържа, без да бъде в тежест на социалната система в Република България. Като пенсионер той получава нетно заплатена сума в размер на 33 944,92 турски лири месечно, което се равнява на 1 475 лева, а към настоящия момент от юли 2025 г. получава нетно заплатена сума в размер на 39 214 турски лири, което се равнява на 1 568 лева, като тези доходи са напълно достатъчни да покрива разходите си и да се издържа в Република България, т.е. месечната пенсия на Я. Й. към 02.06.2025 г. надвишава минималната работна заплата в Република България. Сочи се, че съгласно представените доказателства Я. Й. получава и допълнителна пенсия месечно в размер на 1 359 лева, в този смисъл същият притежава достатъчно средства за издръжка. Отделно от това съгласно отчет по сметка от З. Б. България към 27.05.2025 г. същият има открита еурова сметка с наличност в размер на 7 017 евро, към 10.11.2025 г. в банковата сметка на лицето има наличност с левова равностойност 13 653,65 лева, които, разпределени на шест месеца, отговарят на месечни средства за издръжка в размер на 2 275,50 лева. В този смисъл се твърди, че притежаваните от оспорващия финансови средства, удостоверени с представените в хода на административното производство доказателства, надхвърля минималните необходими средства за издръжка на едно физическо лице в Република България и е напълно достатъчен да гарантира, че пребиваването на Я. Й. в Република България по никакъв начин няма да натоварва социалната система на държавата, нито да генерира риск от финансово затруднение. В жалбата са изложени съображения, че оспореният отказ не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ, като липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „Д“ е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения административен акт. Твърди се, че Я. Й. е изпълнил всички изисквания, предвидени в закона и подзаконовите актове по прилагането му за получаване на исканата от него виза. Цитира се релевантна съдебна практика. Иска се от съда да отмени оспорения отказ и да върне преписката за ново произнасяне на административния орган.

В съдебно заседание, оспорващият, чрез процесуалните си представители по пълномощие адв. Г. С. и адв. Е. И., поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, в съдебно заседание, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована – не изпраща прокурор за участие в производството. Не изразява становище по съществуването на спора.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Я. Й., гражданин на Турция, е подал заявление за издаване на виза за пребиваване на чужденец в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Към заявлението са приложени копие от паспорта на Я. Й., издаден на 21.07.2023 г., валиден до 21.07.2033 г.; нотариално заверен договор за наем на недвижим имот от 21.05.2025 г., нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот за същия недвижим имот на наемодателя, нотариално заверена декларация от наемодателя на същия недвижим имот; нотариално заверена декларация на Я. Й., че ще пребивава на посочения в Република България адрес и няма да отсъства от територията на Република България за период по-голям от 12 последователни месеца; нотариално заверена декларация на Я. Й., че месечната му пенсия ще бъде изплащана на територията на Република България чрез Те-Д. З. Б., клон България, ще живее постоянно в Република България, ще тегли и получава пенсията на територията на Република България, които средства ще използва за издръжката си на територията на Република България; свидетелство за съдимост с изх. № 94383805-2025-[ЕГН] от 28.04.2025 г., с легализиран превод и нотариално заверено, съгласно което Я. Юзер няма съдебна регистрация; документ от Областна дирекция „Социално осигуряване“ в [населено място] от 29.04.2025 г., съгласно които Я. Й. получава пенсия за старост в размер на 33 944,92 турски лири (май/2025), с легализиран превод и нотариално заверен; едногодишна медицинска застраховка от [улица] г. с начална дата на покритие 15.08.2025 г.; отчет по банкова сметка на Я. Й. в Република България от 27.05.2025 г. IBAN [банкова сметка], удостоверяващ наличност по банковата сметка на лицето в Република България в размер на 7 017 евро.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е издал оспорения отказ. Като правно основание са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ, като фактически основания в стандартния формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване е посочено „Представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надлежно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Не са представени достатъчно средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България, без да се прибягва до системата за социално подпомагане в страната. Размерът на пенсията е 1 359 лв, а наемът на жилището – 1 000 лв.“ Оспореният отказ е съобщен на Я. Юзер на 03.11.2025 г. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 14.11.2025 г.

В хода на съдебното производство са приети писмени доказателства - свидетелства за съдимост с изх. № 94383805-205-2025-[ЕГН] от 10.07.2025 г. и с изх. № 94383805-2025-[ЕГН] от 27.10.2025 г., издадени от Министерство на правосъдието на Република Турция, Главна дирекция „Съдимост и статистика“, с легализиран превод, съгласно които Я. Й. няма съдебна регистрация; документ от Областна дирекция „Социално осигуряване“ в [населено място] от 27.10.2025 г., съгласно които Я. Й. получава месечна пенсия в размер на 39 214,57 турски лири (11/2025), с легализиран превод и нотариално заверен; отчет по банкова сметка на Я. Й. в Република България от 10.11.2025 г. IBAN [банкова сметка], удостоверяващ наличност по банковата сметка на лицето в Република България в размер на 6 981 евро с левова равностойност 13 653,65 лева; банкови извлечения от Я. креди банка, с легализиран превод и нотариално заверени; банкови извлечения за заплащане на месечен наем по сключения договор за наем.

В хода на съдебното производство от Министерство на вътрешните работи, Дирекция „Миграция“ и ДАНС са изискани и представени становища по извършената съгласувателна процедура по Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим,

дадени във връзка със заявлението на Я. Юзер.

С писмо рег. № М-12573/17.12.2025 г. Заместник - председателят на Държавна агенция „Национална сигурност“ уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от СДМ - ДАНС, като по електронен път е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза. Апликантът не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, но е установено, че лицето попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ. При извършена проверка е било установено, че чуждият гражданин не е представил достатъчно средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България, без да се прибягва до системата за социално подпомагане в страната. Няма изготвени писмени документи относими към воденото производство по подаденото заявление.

От Дирекция „Миграция“ в Министерство на вътрешните работи с писмо рег. № 534600-115654 от 18.12.2025 г. на Заместник – директор на Дирекция „Миграция“ е изпратено становище на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, което е отрицателно на основание чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. При извършена проверка е установено, че месечният наем на жилището, което чуждият гражданин ще обитава, е 1 000 лева, а пенсията му се равнява на 1 359 лева, което не е достатъчно за нормална издръжка в Република България.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Оспореният отказ е за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“). Съгласно чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ тези откази не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). В жалбата се твърди засягане на права по чл. 8 от КЗПЧОС. Разпоредбата на чл. 8, § 1 от КЗПЧОС регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата. Съгласно чл. 8, § 2 от КЗПЧОС намесата на държавните власти в ползването на тези права е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната, и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му по чл. 8 от ЕКПЧ, следователно жалбата попада в обхвата на предвиденото в закона изключение и е допустима съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съгласно който отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му. С оглед на горното съдът намира, че същата е допустима.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България, е уреден в Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Разпоредбата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисва. Легално определение на понятието „чужденец“ е дадено в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, според която разпоредба „чужденец“ по смисъла на този закон е всяко лице, което не е

български гражданин. Съгласно чл. 2, ал. 2 от ЗЧРБ чужденец е и лице без гражданство, което не се разглежда като гражданин от нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т. 1 от ДР на ЗУБ, според която „Чужденец“ е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Според параграф 1, т. 3 от ДР на ЗЧРБ „Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ“ е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит (аргумент от чл. 9 от ЗЧРБ), а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. Чл. 34, ал. 3 от НУРИВОВР предвижда, че се отказва издаване на виза за дългосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение № 7. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република България, като се прилага към заявлението и приложените към него документи. Ал. 4 предвижда, че във формулярите се посочва основанието за отказа, като се вписват мотивите, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност.

Съгласно чл. 34, ал. 5 от НУРИВОВР формулярите по ал. 1 – 3 се подписват от ръководителя на задграничното представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на отказ за издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Със Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., издадена от Министъра на външните работи, са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на Министерство на външните работи, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със Заповед № 17/28.07.2025 г. на Посланика на Посолството на Република България в А. Н. Х. Б. е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя,

подписва и връчва (съобщава) на заинтересованите лица формулярите за отказ по Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомяване и обосноваване на отказ от издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. В конкретния случай съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 34, ал. 5 във връзка с ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Спазено е изискването за форма в конкретния случай – не е спорно по делото, че отказът за издаване на виза от типа на процесните се съставят на формуляр по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). В този формуляр формално се съдържат фактическите и правните основания за издаване на оспорения акт. Както бе посочено и по-горе, като правно основание са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане (т. 9) и не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17). Като фактически основания в стандартния формуляр за уведомяване за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване е посочено „Представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надлежно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Не са представени достатъчно средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България, без да се прибегва до системата за социално подпомагане в страната. Размерът на пенсията е 1 359 лв, а наемът на жилището – 1 000 лв.“

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал. 2 от НУРИВОВР, съгласно която разпоредба консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция „К. отношения“ въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция „Национална сигурност“ освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“. В конкретния случай са налице отрицателни становища на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи и ДАНС, като установените обстоятелства са квалифицирани като основание за отказ по чл. чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ.

По отношение на наличието на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ оспореният отказ не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Така както е формулиран отказът за издаване на виза не става ясно защо се приема, че Я. Й. не успява да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ). Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Видно от приложените към административната преписка договор за наем на недвижим имот, декларация за предоставяне на адрес за пребиваване, удостоверение за пенсия, целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни и са установени по делото. Установено е, че Я. Й. е пенсионер и получава пенсия и на това основание спрямо него е приложима нормата на чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, което основание е посочено във Визовата информационна система.

В случая е приложена и разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, съгласно която, както бе посочено и по-горе, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. Формално е налице съответствие между фактическото и правно основание на акта по отношение на обстоятелствата по чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, доколкото като фактическо основание, както бе посочено и по-горе, е посочено, че не са предоставени достатъчно средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България. Съдът намира, че приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Самото правно основание не се изпълва от установените по делото факти, което води до материална незаконосъобразност на акта. Съдът намира, че в конкретния случай административният орган не е извършил преценка на относимите факти и обстоятелства относно приложението на ЗЧРБ, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и представените от същия документи. Органът не е положил необходимата процесуална активност при изясняване на фактическата обстановка, което пък съставлява съществено нарушение на процедурата в административното производство. Отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 35 от АПК, довели до неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

В случая липсва спор, че визата е поискана с цел получаване право на пребиване по реда на чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Представените по делото доказателства безспорно установяват, че чуждият гражданин е лице с признато право на пенсия по законодателството на Република Турция, удостоверено от компетентния осигурителен орган – Главна дирекция Социално осигуряване на Република Турция, Областна дирекция по социално осигуряване Е.. По делото е приложена застрахователна полица в полза на Я. Й. с период на валидност от 15.08.2025 г. до 14.08.2026 г. на стойност 60 000 лева. Не се сочи от законодателя какъв следва да е размерът на издръжката, за да се прецени дали притежаваните от жалбоподателя средства за достатъчни по смисъла на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Съдът намира, че така посоченото фактическо основание не се подкрепя от доказателствата по делото. От една страна, както бе посочено и по-горе, органът е постановил акта си без да изясни релевантните по делото факти и обстоятелства и предвид заявеното от молителя и представените със заявлението документи. Това е негово основно задължение, визирано в чл. 35 от АПК. Нормата на чл. 35 от АПК е процесуална гаранция с особено значение за правилното регулиране на материалното правоотношение, предмет на административното производство и съответно на постановления в резултат на неговото провеждане акт. Правилото административният акт да се издава след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая е гаранция, че актът ще бъде постановен след като органът установи всички релевантни юридически факти, а няма да го постанови на базата на неотнормирани факти. В случая това изискване не е спазено. От друга страна, независимо, че съдът преценява съответствието на административния акт с материалния закон към момента на издаването му по правилото на чл.

142, ал. 1 от АПК, приложима е и разпоредбата на ал. 2 от разпоредбата, съгласно която, когато след издаването на административния акт настъпят нови факти от значение за спора, те следва да се вземат предвид, ако са настъпили до приключване на устните състезания. Съгласно представените удостоверения от компетентния осигурителен орган в Република Турция Я. Й. получава пенсия за старост – от май/2025 г. Я. Й. получава пенсия за старост в размер на в размер на 33 944,92 турски лири (май/2025) и съответно от месец ноември/2025 г. - 39 214,57 турски лири (11/2025). Действително съгласно представените документи се установява, че жалбоподателят ще заплаща месечен наем в Република България в размер на 1 000 лева. Отделно от горното, обаче, от жалбоподателя е представено банково извлечение, удостоверяващо, че същият разполага с наличност в еврвата си сметка в Република България в банка „Те – Д. З. Б. – клон С.“ в размер на 7 017 евро към 27.05.2025 г./съответно – 6 981 евро към 10.11.2025 г. Т.е. съгласно представените документи към датата на подаване на заявлението за издаване на виза „D“ жалбоподателят е разполагал с наличност в банковата си сметка в размер на 7 017 евро. От допълнително представените банкови извлечения от Я. кредитна банка се установява получаване от оспорващия на допълнителна професионална пенсия от EMS, което е допълнителен частен фонд. Исканата от Я. Й. виза принципно се издава за 6 месеца. Тоест, ако сумата, посочена в банковата сметка на оспорващия, бъде събрана с получаваните от същия основна и допълнителна месечна пенсия, жалбоподателят ще разполага с достатъчно средства за издръжка, в това число и при заплащане на месечна наемна вноска за ползването от него жилище в Република България в размер на 1 000 лева. В случая е представено извлечение от банка, че жалбоподателят разполага със средства и ако административният орган счита, че не са достатъчни за издръжката му трябва да посочи основания за това, липсва каквото и да било обсъждане на представеното банково извлечение. Посочената словесна формулировка на разпоредбата, както и посоченото в допълнителните бележки сами по себе си не представляват фактическо основание на постановения отказ - доколкото не е посочено дали органът счита, че размерът на сумата в банковата сметка не е достатъчен за издръжка или че представените банкови документи/извлечения не представляват доказателства за налична издръжка. След като към заявлението е представено извлечение от банкова сметка на жалбоподателя неясно е защо административният орган е приел, че не са представени доказателства за наличие на достатъчно средства за издръжка. По посоченото основание (чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ) настоящият съдебен състав счита, че, дори да се приеме, че жалбоподателят е трябвало да представи към заявлението доказателства за стабини, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да прибегва до системата за социално подпомагане, в размер и за срока на пребиваване на територията на Република България според чл. 14, ал. 1, т. 5 от ППЗЧРБ, жалбоподателят успява да се справи успешно с тежестта на доказване. Установява се по безспорен начин, че той разполага със средства, които надвишават значително заявения от него разход за месечна наемна вноска в размер на 1 000 лева, надвишават и минималната за Република България минимална пенсия и минимална работна заплата за всички релевантни периоди - както към датата на подаване на заявлението, така и към датата на оспорения отказ и към настоящия момент. Съвкупната преценка на получаваните и наличните парични средства по банковата сметка на Я. Й. оборват наведените от органа фактически основания за липса на доказателства за достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой и за завръщането му в държавата на произход. Съдържащата се в административната преписка медицинска застраховка също оборва тезата на административния орган за липса на такива доказателства.

В този смисъл съдът намира, че изводите на административния орган, че апликантът не доказва по убедителен начин целта и условията на пребиването и не представя достатъчно надлежни

средства за издръжка са напълно необосновани и в пълно противоречие със събраните в производството доказателства.

По изложените съображения, отказът като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, който следва да бъде издаден, съдът не може да реши спора по същество, поради което и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК административната преписка трябва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените в мотивите на решението указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените в производството разноси за държавна такса в размер на 5,11 евро. Предвид представения по делото договор за правна защита и съдействие, според който процесуалното представителство се осъществява безплатно на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата, на адвокат Г. С. следва да бъде присъдена сумата от 511,29 евро, представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата във връзка с чл. 38, ал. 1 от същия закон във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, при условията на предоставена безплатна правна помощ. Разноските следва да се възложат на Министерство на външните работи, в чиято структура се намира административният орган.

Воден от горното Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Отказ от 24.10.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“ по заявление ANK25006079V на Я. Й., подадено на 23.09.2025 г., издаден от втори секретар, Консулско длъжностно лице (КДЛ) в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ИЗПРАЩА преписката на Втори секретар, Консулско длъжностно лице (КДЛ) в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция за ново произнасяне по заявление за издаване на виза ANK25006079V на Я. Й., подадено на 23.09.2025 г., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Я. Й., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, гражданин на Република Турция, с документ за самоличност: паспорт S25425117, издаден на 21.07.2023 г. от Турция, валиден до 21.07.2033 г., с турски идентификационен номер 19240241272 сумата от 5,11 (пет евро и единадесет евроцента) евро разноси по делото за заплатена държавна такса.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на адвокат Г. П. С., сл. номер [ЕГН] сумата от 511,29 (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евроцента) евро, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата безплатна правна защита и съдействие.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: